

Στην φθινοπωρινή Οξιά ο Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α. για μια ακόμη φορά

Με βροχερό καιρό κινούμαστε για να φτάσουμε στο Γαρδίκι Ομιλαίων Φθιώτιδος και από εκεί στο ορεινό καταφύγιο της Οξιάς. Ήδη είχαμε αποφασίσει λόγω της προβλεπόμενης από τα δυτικά βροχής και πυκνής ομίχλης να τροποποιήσουμε το πρόγραμμα καθόσον στην περιοχή Κοκάλια που σκοπεύαμε να διανυκτερεύσουμε

θα φτάναμε προχωρημένη νύχτα και το στήσιμο των αντίσκηνων θα ήταν ιδιαίτερα δύσκολο. Τυχεροί στην επιλογή μας, το καταφύγιο ήταν ανοιχτό! και κενό έτσι ώστε να περάσουμε εκεί τη νύχτα της Παρασκευής και να δοθεί η ευκαιρία να κοιμηθούμε στεγνοί και ασφαλείς από καιρικά φαινόμενα, κάτω και από τους ήχους της πίπιζας του Αναστάση Πιπέρκα, που ακουγόταν μελωδικά σε όλο το καταφύγιο.

Τα χρώματα της οξιάς (*Fagus sylvatica*) δεν μπορέσαμε βέβαια να τα δούμε στο σκοτάδι, αλλά το πρωϊ που ξυπνήσαμε, τι αντίθεση!, η εικόνα του δάσους οξιάς με κιτρινοκόκκινα φύλλα μας ενθουσίασε. Με ελαφριά σακίδια και γεμάτοι διάθεση, με τον καιρό σιγά σιγά να κλείνει,

ανηφορίζουμε στις ομαλές πλαγιές προς την κορυφή Σαράνταινα (1.924 μ.). Αφήνουμε δεξιά μας το δασόριο της οξιάς και γρήγορα βρισκόμαστε πάνω από την

πυκνή ομίχλη που εν τω μεταξύ επικρατούσε, έτσι που επέτρεπε να προβάλουν οι κορυφές, οι γύρω περιοχές μακρινές και κοντινές όπως τα Βαρδούσια, ο Κοκκινιάς, το Βελούχι, η Καλιακούδα και τα μακρινά Άγραφα. Τα λιβάδια κατάσπαρτα με μανιτάρια *Macrolepiota*, *Lycoperdon*, *Agaricus* κ.ά. Μία σαλαμάνδρα (*Salamandra salamandra*), που για πολλούς από τους φοιτητές μας ήταν κάτι που έβλεπαν για πρώτη φορά, ξεθαρρεμένη με τον υγρό καιρό, με το γνώριμο αδέξιο περπάτημα της εμφανίστηκε μπροστά μας.

Φτάνουμε τελικά στην κορυφή Σαράνταινα μέσα σε πυκνή ομίχλη, κρύο και δυνατό αέρα. Το όνομα της κορυφής συνδέεται όπως ήδη έχει γραφτεί σε προηγούμενη

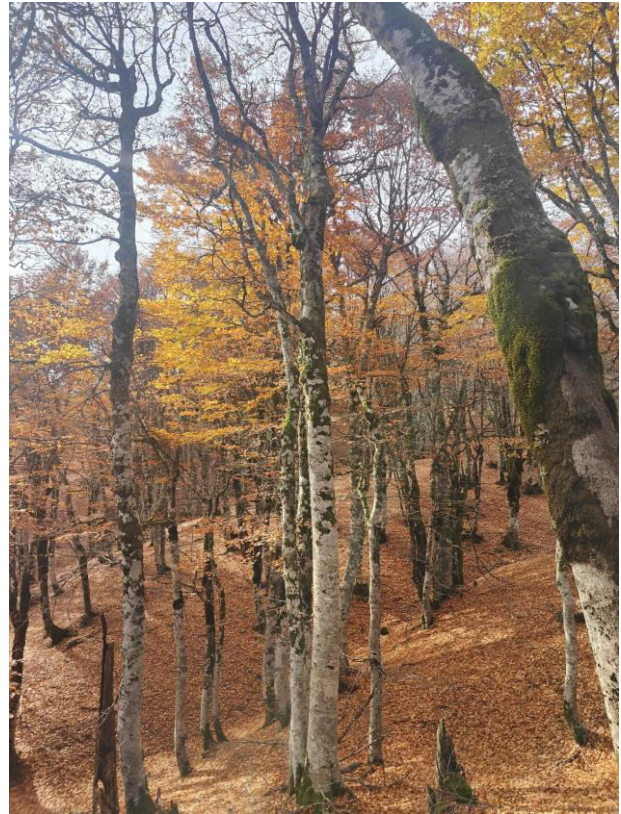
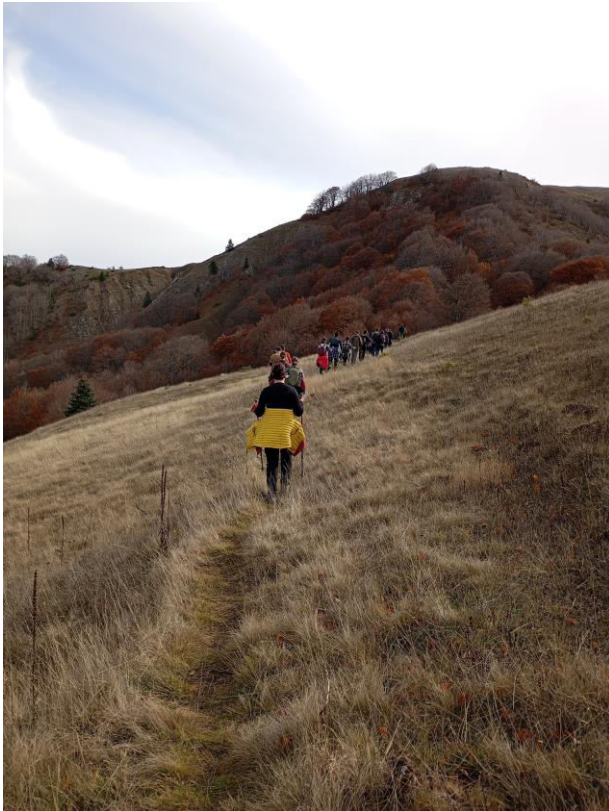
περιγραφή μας από τον απροσδόκητο θάνατο από κρύο και χιόνι, 40 ατόμων (ευτυχώς εμείς ήμασταν 36!), που ως συμπεθεριό περνούσε Απρίλιο μήνα από εκεί προς κοντινό χωριό. Επιστροφή και διανυκτέρευση αυτή τη φορά εκτός

καταφυγίου, στα αντίσκηνα. Είχε προηγηθεί πολύωρη συγκέντρωση όλων μας κάτω από τις οξιές λέγοντας ιστορίες και με τον Αναστάση και την Χρυσούλα Πιτέρκα και την Παναγιώτα Στούμπου, που όλοι ξέρουμε πόσο καλλίφωνοι είναι, να μας παρασέρνουν στο τραγούδι μαζί τους.

Την τελευταία ημέρα ακολουθήσαμε για πρώτη φορά μονοπάτι που οδηγεί ανατολικά, αρκετά ανηφορικό σε μερικά σημεία, προς την κορυφή Πορτοκάλι. Εδώ πράγματι είχαμε την ευκαιρία να χαθούμε σε δάσος οξιάς αλλά και να

παρατηρήσουμε πάλι πολλές δασωμένες με ανατολική έκθεση πλαγιές με οξιές. Το βουνό Γουλινάς είναι κυριολεκτικά στα πόδια μας όπως και πολύ μακρινές κορυφές ακόμη και της Πελοποννήσου.

Γυρίσαμε την ίδια ημέρα έχοντας στο μυαλό μας ακόμη και σήμερα τις οξιές που όπως ο ποιητής αναφέρει «καμιά φωτιά δεν είχαν στην κορυφή τους».

Στην εκδρομή αυτή, θέλουμε να τονίσουμε την επάνοδο στον Σύλλογο μετά από πολύ καιρό αγαπημένων πρώην φοιτητών μας και άλλων, φίλων του Συλλόγου, όπως η Θεοδώρα Μανιάτη, η Αναστασία Δήμα, η Σαβίνα Λιάσκου, αλλά και πολλών νέων, ακόμη και πρωτοετών φοιτητών μας κάποιοι εκ των οποίων έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τις δραστηριότητες του Συλλόγου. Και το λέμε αυτό καθόσον ήδη ορισμένα παιδιά, Γεωπόνοι πια, δραστηριοποιούνται ως οδηγοί βουνού αξιοποιώντας γνώσεις (χλωρίδα, πανίδα, γεωλογία, κλιματολογία κ.ά) που το Πανεπιστήμιο μας, πραγματικό «πανδιδακτήριο» προσφέρει.

Επιμέλεια κειμένου

*Ν.Γ. Εμμανουήλ, Ομότιμος Καθηγητής
Δρ Ε.Ν. Πάνου, Ε.ΔΙ.Π. Γ.Π.Α.*

Οι φωτογραφίες έχουν επιλεγεί από πλήθος άλλων που έδωσαν οι κάτωθι συμμετέχοντες (μέλη και φίλοι του Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α.): Αγαλόπουλος Νίκος, Αγγελιουδάκης Θεοδωρής, Γεωργίου Νάντια, Γλυνός Λευτέρης, Ζαφειρόπουλος Φώτης, Ιωάννου Ιωάννα, Κικιώνης Κωνσταντίνος, Καλογερή Μαρία, Μανιάτη Θεοδώρα, Μπακόλας Νίκος, Ξενούλη Εμμανουέλα, Οικονόμου Δήμητρα, Πάνου Ελένη, Περβολιανάκης Δημήτρης, Πιπέρκας Αναστάσης, Πιπέρκα Χρυσούλα, Στούμπου Παναγιώτα, Τσιπούρας Σταμάτης.